

[J. V. Christensen.]

i Danske Journalisters Fællesrepræsentation, som bestaar af Journalistforbundets og Provins-Journalistforeningens Bestyrelser. Aarsmødet, paa hvilket jeg blev valgt til Formand og Chefredaktør H. Hansen, „Jyllandsposten“, Provins-Journalistforeningens Formand, til Næstformand for 1931, har enstemmigt bemyndiget mig til med Hensyn til de paagældende Spørgsmaal at fremsætte følgende Ønsker:

og saa nævnes disse forskellige Ønsker.

Det fremgaar af Bilagene til Lovforslaget, at der foreligger yderligere Udtalelser, nemlig to fra Journalistforbundet og en fra Københavns Redaktørforening; derimod har det ikke været mig muligt at finde Antydning af, at nogen af Provinsens Redaktørforeninger, Bladforeninger eller Bladudgiverforeninger er blevet hørt, ej heller at Pressens Fællesraad, der er noget andet end Danske Journalisters Fællesrepræsentation, eller Pressens Telegramudvalg er blevet spurgt. Derom vil vi formentlig gennem denne Forhandling kunne faa nærmere Klarhed. Et Medlem af det nuværende Ministerium, den højtærede Indenrigsminister, har som Chef for Københavns statistiske Kontor beregnet den danske Provinspresses Oplag i 1925 til at være daglig 647 000 Eksemplarer, og Tallet er ikke blevet mindre siden. Jeg finder det urimeligt, at denne Presses officielle Organer ikke er hørt, medens Hovedstadspressen synes at være spurgt ad to Veje.

Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med lange Betragtninger over denne Side af Emnet, men jeg vil dog pege paa, at der er i denne Sag ogsaa andet at værne end Pengespørgsmaalet. Der er her visse Principper, som har været gældende lige fra Pressens første Barndom. Det, at Aviserne, som det hedder, laaner hos hinanden mod Kildeangivelse, er en ældgammel gensidig Sædvane. Bernerkonventionen forudsætter Laan som noget selvfølgeligt. Det hedder bl. a.:

„Som Krænkelser af Forfatterretten anses ikke Aftryk i Aviser og Tidsskrifter fra andre Aviser eller Tidsskrifter.“

I Loven af 1912 var Regelen formet saaledes, men i det her foreliggende Forslag er der sket en meget væsentlig Ændring, idet Eftertryk fremtidig kun er tilladt af

„aktuelle Artikler vedrørende økonomiske, politiske og religiøse Spørgsmaal“. Et af Journalisternes Fagblade betegner med Rette dette som en væsentlig Indskrænkning.

Nu ser jeg nok af det nedsatte Udvalgs meget fyldige og interessante Motiver til § 15, at den danske Delegation paa Konferencen i Rom 1928 har stemt for denne Affattelse efter indhentet Bemyndigelse fra den daværende danske Regering. Men jeg kan alligevel ikke forsone mig med den Tanke, at den højtærede Undervisningsminister som gammel og meget interesseret Pressemand skulde anse denne Formulering for den heldigste. Thi hvorledes skal det forstås? Betyder det, at f. Eks. Artikler om litterære, kunstneriske eller almene Anliggender er fuldstændig afskaaret fra Gengivelse andetsteds efter de hidtil gældende Regler? For Dannelsen af en alsidig oplyst offentlig Mening er en saadan Indskrænkning meget uheldig.

Lad mig nævne et Par Eksempler. Der udkom for nylig en Bog af en af vore kendteste Forfattere, i hvilken han tog hele Spørgsmaalet om Nationalmuseets Fredningsomraader op til Behandling, og der fremkom i et Dagblad et vægtigt Indlæg fra en Museumsmand som Svar paa Forfatterens Betragtninger. Dette Emne var hverken økonomisk, politisk eller religiøst, altsaa var Dagspressen afskaaret fra for en Konferenceteoris Skyld at gengive denne Artikel eller Brudstykker deraf, skønt Emnets Betydning maatte siges at være af stor Betydning for hele den Del af den oplyste Almenhed, der ikke læste det paagældende Blad. Et andet Eksempel: En kendt Forfatter fremførte under sit Navn en Artikel fra et stort udenlandsk Blad, i hvilken en udenlandsk Videnskabsmand havde fremført vigtigt Stof til Belysning af Afstamningsteorien. Denne Forfatter havde tilvebragt Grundlaget for sin Artikel ved Laan fra et Blad, der ikke er almindelig tilgængeligt for den danske Almenhed. Han havde knyttet sine Betragtninger dertil. Efter Lovforslagets Bestemmelser vil en saadan Artikel være urørlig for alle andre Blade, thi Emnet er jo hverken økonomisk, politisk eller religiøst.

Jeg skal indskrænke mig til at nævne disse to Eksempler, som synes mig veletalende, men jeg vilde sætte Pris paa at høre den højtærede Ministers Mening derom — den højtærede Minister er jo selv en gammel og meget interesseret Pressemand. Det kan være, at vi Journalister vilde kunne finde Vej til, som man siger, at komme om ved Spørgsmaalet. Men hellere end dette vilde jeg alligevel undgaa hemmende Regler, som efter mit Skøn ikke alene er overflødige, men skadelige.

Sædvane og Skik her i Landet har i